

KROZ STROGI PRIRODNI REZERVAT - BIJELE I SAMARSKÉ STIJENE TZV. VIHORAŠKIM PUTEM

Opće informacije:

Iz Ogulina se vozi 23 kilometra do sela Jasenak. Nakon njega skreće se na makadamsku cestu kojom se vozi nekoliko kilometara – tu se ostavlja auto i dalje se planinari. Područje Samarskih i Bijelih stijena je strogo zaštićeni prirodni rezervat, gdje se mora boraviti tako da se ništa od te vjekovne prirode ne ugrozi. Stabla se ne sijeku, već padaju od starosti sama i trunu...

Naš izlet:

Prva postaja na našem izletu bio je Đulin ponor u centru Ogulina, mjestu na kojem ponire rijeka Dobra. Kanjon i špilja u kojoj se gubi voda nalaze se uz sam stari grad i česta su zaustavna točka planinarima na putu do izletišta Gorskog Kotara. Automobilom smo preko ostataka snijega dospjeli u teritorij strogog prirodnog rezervata Bijelih i Samarskih stijena. Vedar dan, veliko plavo nebo i nas petero “nabrijanih” na planinarenje.

Ovdje snijeg i zima ne posustaju tako lako pred suncem i proljećem pa smo se morali ranije parkirati i zadnju etapu puta do odvajanja prema Ratkovom skloništu proći pješice. Miris šume kao dobrodošlica, te jedva vidljivi cvjetići koji vire iz snijega – kao da navještavaju toplije dane i buđenje života. Dogovorili smo se da ćemo putem do skloništa skupljati ogrjev kad – već nailazimo na drvo rascijepljeno i usitnjeno gromom. Priroda pomaže! (i ovaj put). Uspon do Ratkovog skloništa (Samarske stijene) traje oko pola sata. Iako smo puno puta bili na Samarskim stijenama ovo nas sklonište svaki puta iznova razdraga. Polušpilja u kojoj je izgrađena drvena kućica najoriginalnije je sklonište u Hrvatskoj, posebno omiljeno među mlađim planinarima koji punim očima i plućima upijaju svaku planinsku ljepotu. Kratki odmor, malo čaja, keks i krećemo prema Vihoraškom putu.

To je po mnogima najljepša planinarska staza u Gorskom kotaru. Povezuje Ratkovo sklonište na Samarskim stijenama s planinarskim domom i skloništem na Bijelim stijenama. Tri-četiri sata treba svakome da bi se prevalio Vihoraški put. Staza prolazi kroz pravu geomorfološku zbirku, zahtjevna je i iziskuje oprez, posebno u zimskim uvjetima. Na dosta mjesta treba se pomagati i rukama pa nije za starije i djecu, ili nevješte takvom hodanju.

Blizu vrha Bijelih stijena

Bijele stijene u pravcu Samarskih stijena

Najimpresivniji i najzahtjevniji dio staze je Ljuska kojom se krećemo uz pomoć davno postavljenih klinova i sajli.

Usput nailazimo na nekoliko dolina skrivenih među ostrim i visokim stijenama. Osunčana livada i šarenilo prvih proljetnica pravo su mjesto za odmor na putu prema Bijelim Stijenama.

Onda, već nadomak cilja nailazimo na najimpresivniji prizor, simbol rezervata – “prste Bijelih stijena”. Poput raširene ljudske šake, visoko u zrak se uzdižu fascinantne stijene i “mašu” prstima svakom prolazniku.

Po malo umorni stižemo na Bijele stijene i krijepimo se hranom i pićem iz ruksaka.

Za povratak do Ratkovog skloništa odabiremo šumsku cestu jer je lagano padao mrak, a i mi smo bili dosta umorni za još jedan prolazak preko “Ljuske”.

U skloništu je ugodno toplo. Pucketava vatra, suha odjeća i topla večera. Pa puno smijeha koji je uobičajeni suputnik svih planinara. Čovjek se toliko ispuni pozitivnom energijom da sav pršti od veselja i ima izraz lica kao zaljubljeni pubertetlija. Pred san smo bili malo tužni - jer nismo sreli Ružicu. Ružica je lisica koja živi u blizini skloništa i polupitoma je. Godinama je mezimica planinara i naučila se na ljudsku prisutnost.

Prvi san prekidao nam je veseli puh kao česti domaćin potkrovlja u planinskim skloništima. Počeo je svoju privatnu zabavu čim smo legli i utihnuli. Čuli smo ga i osvjetljavali baterijom, u nadi da ćemo ga uhvatiti na ostacima naše večere. Pucali smo od smijeha, Ali puh je odlučio: “Ja sam vas pustio u svoju kuću i dobro vas ugostio, a vi ste mi dužni zauzvrat prepustiti ostatke večere.”

I onda, da se više ne svađamo s „domaćinom“, nas petero lijepo tonemo u san.

Sutradan smo ideju o obilasku vrhova Samarskih stijena promijenili jer se preko noći pogoršalo vrijeme. Prijepodne smo proveli uživajući u toplom skloništu i šljapkajući po kišici skupljajući drva. Na putu do Zagreba promatramo vizuru Kleka, najmarkantnije stijene Gorskog kotara koja dominira krajolikom. Pa onda uvijek tužni rastanci i ugovaranje slijedeće avanture.

Poznati "prsti" Bijelih stijena

Na vrhu Javornika

Osvojeni vrh Bijelih stijena

Planinska kuća PD Kapela na Bijelim stijenama

Runolist

Odmorište na Vihoraškom putu